

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615200695
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8615200695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: M. C., nar. X.X.XXXX, trvale bytom U. XX, XXX XX O., štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, so sídlom Mlynská č. 28, 040 01 Košice proti žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova č. 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody a ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobkyne a žalovanej voči rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6C/33/2015 - 311 zo dňa 21.3.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni z titulu bolestného sumu 202,- eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 31.12.2014 do zaplatenia, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 22.248,- eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.1.2015 do zaplatenia, pričom žalobcu odôvodnila tým, že pri dopravnej nehode dňa X.XX.XXXX, utrpela na D. ul. v K. ťažké ublíženie na zdraví ako chodkyňa zrazená motorovým vozidlom zn. N. U., ev. č. K.. Morové vozidlo viedol vodič N. Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorý sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla a na priechode pre chodcov prednou časťou vozidla ju zrazil. Prevádzkovateľ motorového vozidla mal v čase škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovanej. Priamy nárok proti poisťovni je daný na základe ust. § 15 zákona č. 381/2001 Z.z..

2. Okresný súd Svidník, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Konanie o zaplatenie sumy 20 600 eur zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 2 966,40 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne do 29.1.2015 do zaplatenia, 5,05 % úrok z omeškania ročne od 29.1.2015 do 2.9.2015 zo sumy 20 600 eur vo výške 615,63 eura, z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 4 713,40 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu zamietá.

IV. Žalovaná je povinná zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník č. ú. XXXXXXX-XXX/XXXX sumu 1 499,16 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žalovaná je povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 1 733,50 eura prostredníctvom prevádzkovateľa systému K. pošta, a. s., P.: XX XXX XXX, so sídlom S. cesta 9, XXX XX C. C..

VI. Žalobkyni priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 144, § 145 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, § 427 ods. 1, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení, podľa § 444 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 a 2, § 2 ods. 2 písm. a), b), c), § 3 ods. 1, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 a ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 1 Opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 6/2013 a č. S 03594 - OL - 2014, § 7 ods. 1, 3, 4 a 6, § 8 ods. 4, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 20/2013, § 11 ods. 5 až ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., § 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že žalobkyňa pri dopravnej nehode dňa X.XX.XXXX ako chodkyňa bola zrazená motorovým vozidlom zn. N. U., ev. č. K., ktoré viedol vodič N. Q., ktorý sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla a na priechode pre chodcov prednou časťou vozidla ju zrazil. V dôsledku úrazu žalobkyňa utrpela ťažkú ujmu na zdraví. Trestným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 4.2.2014, č. k. 1T/14/2014 bol vodič N. Q. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Z predložených lekárskejších správ súd zistil, že žalobkyňa bola v ústavnom ošetrovaní od úrazu dňa X.XX.XXXX do 14.12.2013. Na kúpeľnej liečbe bola od 23.7.2014 do 20.8.2014. Z lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia vypracovaného Z.. A. K., posudzujúcim lekárom oddelenia úrazovej chirurgie U. J. A. Q. S. a Z.. A. C., primárom oddelenia zo dňa 1.10.2014 súd zistil, že bolestné bolo u žalobkyne ohodnotené vo výške 530 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1 350 bodov. Z odborného vyjadrenia znalcov znaleckej organizácie U.k Z.. H. Z., S.. a Z.. S. O. zo dňa 29.7.2015 súd zistil, že títo znalci na základe predloženej zdravotnej dokumentácie považujú nárok K. u žalobkyne vyčíslený v lekárskom posudku Z.. A. K. pod jednotlivými položkami za adekvátny, podľa nich nie je možné priznať položku 396a o počte 100 bodov, nakoľko poranenie pravého kolena nebolo v akútnom poúrazovom období medicínsky objektivizované. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie Bratislava zo dňa 18.4.2016 súd zistil, že žalobkyňa bola uznaná za invalidnú z dôvodu, že má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 60 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Z rozhodnutia je zjavné, že žalobkyni bol priznaný invalidný dôchodok v sume 247,80 eura s dátumom vzniku invalidity 22.9.2015. Zo znaleckého posudku č. XXX/XX vypracovaného súdom ustanoveným znalcom Z.. P. N. zo dňa 28.5.2017 súd zistil, že znalec na základe preštudovanej zdravotnej dokumentácie žalobkyne, ako aj na základe jej osobného vyšetrenia dospel k záveru, že bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia somatických následkov u žalobkyne je možné priznať jedine za položku 334. Úplná stuhnutosť v pravom laktovom kĺbe (flexia 90-95 stupňov) v počte 200 bodov s tým, že vzhľadom na vysoko nepriaznivú prognózu vývoja zdravotného stavu a trvalý charakter ťažkého obmedzenia hybnosti pravého laktového kĺbu znalec predmetnú položku navýšil podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, o 100 %, t. j. o 200 bodov. SSU žalobkyne teda znalec ohodnotil celkovým počtom 400 bodov. K spornej položke č. 396a - ľahké obmedzenie hybnosti pravého kolena sa znalec jednoznačne vyjadril, že hodnotenie tejto položky v žiadnom prípade nie je možné akceptovať, nakoľko ani zo zdravotnej dokumentácie po úraze, ani z neskorších nálezov tieto zdravotné ťažkosti žalobkyne nie je možné dať do súvisu s dopravou nehodou zo dňa 4.11.2013, uvedené ťažkosti nemajú úrazový pôvod, ale sú ťažkosťami z degeneratívneho ochorenia pravého kolenného kĺbu - artrózy. Znalec ďalej konštatoval, že na základe osobného vyšetrenia žalobkyne u nej nezistil žiadne obmedzenie hybnosti ani jedného z oboch bedrových kĺbov, neboli pri dopravnej nehode zo dňa X.XX.XXXX poranené. Taktiež zistil, že úraz u žalobkyne nezanechal žiadne plošné jazvy v rozsahu 50 cm², pooperačné jazvy predstavujú iba 8 cm². Zo znaleckého posudku č. X/XXXX vypracovaného súdom ustanovenou znaleckou organizáciou F. B., s r o. E. zo dňa 28.2.2018 súd zistil, že znalci znaleckej organizácie stanovili celkové bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského

uplatnenia somatických následkov u žalobkyne na počet 1 430 bodov, a to položkou 432a. Plošné jazvy plnené súhrnne - 30 bodov, položkou č. 333. Stuhnutie úplné pravého laktového zhybu v nepriaznivom postavení - 300 bodov + 300 bodov po zvýšení a položkou 323b. Stav po porušení panvového kruhu vrátane zmien na pravom stehne - 400 bodov + 400 bodov po zvýšení. K správnosti záverov lekárskeho posudku o hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia Z.. A. C. znalci uviedli, že položky 334, 393a, 396a a 432b sú zaradené nesprávne a k odbornému vyjadreniu znaleckej organizácie U.k uviedli, že nesúhlasia so zaradením položky 334, 393a, 432b a súhlasia s nezaradením položky 396. Z výsluchu svedkov Z.. Z. N. a Z.. R. N., dcéry a zaťa žalobkyne, súd zistil, že uvedení svedkovia sa o žalobkyňu starali po návrate z nemocnice. Uviedli, že pred úrazom žalobkyňa pracovala v O. ako šička obuvi. Pred úrazom nemala žiadne vážne problémy, oproti tomu, ako je to teraz, keď bola celá dolámaná. Pred úrazom bola samostatná, sama sa starala o domácnosť, nikto jej nepomáhal. Žijú na dedine, majú dom, záhradku, v ktorej žalobkyňa pracovala. Bola to žena plná energie, úplne sebestačná, mala veľa záujmov, plietla, vyšívala, piekla torty, koláče, štiepala drevo, až na ženu nezvyklé. Po úraze už teraz nič také nerobí. Musia ju poobliekať, pravú ruku má veľmi nemotornú a často sa stane, že niečo rozbije. Dcéra jej musí pomáhať pri kúpaní. Zmenila sa aj jej povaha, je stále nervózna, je v zlom psychickom stave, predtým chodila aj do spoločnosti, teraz už nie, hlavne kvôli pravej ruke, s ktorou nemôže vykonávať činnosti, ktoré predtým bežne zvládala. V súčasnosti už iba oddychuje a keď treba, chodí k lekárom, vlastne toto je jej spoločnosť. Žiť a postarať sa sama o seba by jej už bolo ťažko. Znalec znaleckej organizácie F. B. Z.. Q. C. pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že trvá v plnom rozsahu na záveroch a bodovom ohodnotení v ich znaleckom posudku. Na otázky, ktoré boli položené, vysvetlili rozdiely, aké vznikli a na základe klinického vyšetrenia žalobkyne stanovili adekvátny rozsah SSÚ k inkriminovanému úrazu. Osobne vyšetrili žalobkyňu, je to uvedené v posudku a bolo prevedené röntgenové vyšetrenie, z čoho je v znaleckom posudku dokumentácia str. 14-18, vrátane posúdenia funkčného stavu po zlomenine panvy u žalobkyne. Ich znalecká organizácia sa v plnom rozsahu oboznámila so znaleckým posudkom Z.. N. č. XX/XXXX. V závere posudku Z.. N. bolo stanovenie celkového bodového ohodnotenia SSU somatických následkov žalobkyne prevedené len položkou 334, čo znamená úplnú stuhnutosť v pravom laktovom kĺbe ohodnotené sadzbou 200 bodov a navýšené na dvojnásobok. Dané hodnotenie je insuficientné, nezobrazuje komplexné hodnotenie následkov daného úrazu u žalobkyne, preto sa ich záverečné hodnotenie líši od všetkých predchádzajúcich posudkov. Všeobecne možno povedať, že hodnotenie sťaženia následkov môže byť dlhšie, môže trvať dva až tri roky po úraze, je to individuálne. SSU zvyčajne je možné teoreticky uplatniť, eventuálne ustáliť najskôr rok od úrazového poškodenia, ale v prípade komplexného poranenia panvy doba, kedy dôjde k ustáleniu rozsahu trvalých následkov môže byť dlhšia, môže trvať dva až tri roky, je to individuálne. Znalecká organizácia hodnotila priamo následok úrazu, poranenia panvy. Tento úraz možno ako trvalý následok hodnotiť ako stav v súvislosti s panvovým kruhom, čiže je to položka, ktorá je priamo zahrnutá ako položka č. 1 prílohy zákona č. 437/2004, pričom Z.. K., keď posudok vypracoval, nemal v sťažení SSU túto položku zahrnutú. Bolo tam obmedzenie hybnosti v pravom, ľavom bedrovom zhybe, ale sme uviedli, že sa jednalo o nesprávne hodnotenie následkov poranenia panvy. Navyše znalecká organizácia ako jediná, kto posudzoval následky úrazového poškodenia žalobkyne, urobila röntgenové snímky, kde je jasne viditeľné aj popísané v záveroch, že u žalobkyne napriek operačnému riešeniu zlomeniny panvy došlo k zlomeniu osteosyntetického materiálu s následným posunom - dislokáciou fragmentov, čiže nedošlo ku klasickému kostnému zhojeniu, ale je tam väzivové zhojenie. Navyše pacienti po poraneniach panvy majú závažné trvalé následky, nevedia dlho chodiť, majú problém so staním, so sedením, preto vyhodnotili posúdenie následkov po zlomení panvy pomocou majeedovho skóre, čo je všeobecne celosvetovo uznávaný dotazník, ktorý hodnotí funkčné následky pacientov po ťažkom poranení panvy. Žalobkyňa dosiahla v danom dotazníku 59 zo 100 bodov, čo je priemerný až horší výsledok, čo zodpovedá klinickému nálezu. Na otázku, či trvá na závere, že použitie položky č. 396a nebolo správne, znalec uviedol, že nie je možné dokázať priamu príčinnú súvislosť medzi udávaným úrazovým dejom a klinickým nálezom na pravom kolene. Nález na pravom kolene zodpovedá neúrazovému degeneratívnemu poškodeniu, resp. ochoreniu kolena, čo je jasne zdokumentované aj v záveroch magnetickej rezonancie u žalobkyne, čiže nemožno plniť obmedzenie hybnosti kolena v dôsledku tohto úrazového poškodenia. Na ďalšiu otázku, že keď v znaleckom posudku hodnotili aj jazvy, že ktoré všetky jazvy boli započítané, nakoľko Z.. N. jazvy vôbec nehodnotil, znalec vysvetlil, že na základe fyzického vyšetrenia žalobkyne na strane 14 posudku jasne uvádzajú charakter a rozsah jaziev v jednotlivých anatomických lokalitách u žalobkyne a tieto boli komplexné, všetky jazvy, čo sa týka hornej končatiny aj v oblasti panvy boli plnené jednou položkou ako plošné jazvy, bolo to komplexné hodnotenie všetkých jaziev u žalobkyne. Ďalej uviedol, že trvalé následky, ktoré utrpela žalobkyňa v súvislosti s dopravnou nehodou, ju obmedzujú vo všetkých aspektoch, kde jej bude robiť limit obmedzenie hybnosti

v lakti a následky po zlomenine panvy. Kontrolným znaleckým posudkom sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobkyne bolo hodnotené za somatické následky, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s úrazom zo dňa 4.11.2013. Kontrolným znaleckým posudkom bolo sťaženie spoločenského uplatnenia hodnotené položkami 432a, 333, 323b v základe na 730 bodov a po zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 700 bodov v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. (u položky 333 a položky 323b o 100 %), celkove bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené na 1430 bodov.

5. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil tým, že bolestné žalobkyne v dôsledku ťažkého ublíženia na zdraví, ktorý utrpela pri dopravnej nehode, bolo ohodnotené lekárske posudkom o bolestnom vypracovaným Z. A. K., posudzujúcim lekárom oddelenia úrazovej chirurgie U. J. A. Q. S. a Z. A. C., primárom oddelenia zo dňa 1.10.2014 vo výške 530 bodov. Žalobkyňa si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnila dňa 14.10.2014 u žalovanej nárok za bolestné vo výške 8 735 eur (530 bodov x 16,48 eur), žalovaná dňa 30.12.2014 zaplatila žalobkyni sumu 8 533 eur (530 bodov x 16,10 eur). Sporným medzi stranami ostalo zaplatenie bolestného vo výške 202 eur, ktoré si žalobkyňa uplatnila žalobou. Žalobkyňa poukazovala na rozdielnú hodnotu bodu pri plnení žalovanej za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia s tým, že žalovaná mala použiť rovnakú hodnotu bodu. Podľa názoru súdu však žalovaná plnila v správnej výške a v tomto sa súd prikláňa k názoru žalovanej, že bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia sú dva odlišné nároky, pre hodnotenie ktorých platia odlišné zásady. Priamo zo zákona č. 437/2004 Z. z. vyplýva, ako je potrebné hodnotiť vznik nároku na SSU a vznik nároku na bolestné. Kým podľa § 9 ods. 1 veta druhá cit. zákona pri určovaní bodového hodnotenia bolesti sa hodnotí akútna fáza bolesti (bez ohľadu na to, kedy je lekárske posudok vydaný), podľa § 10 ods. 1 veta druhá cit. zák. pri určovaní bodového hodnotenia SSU sa hodnotí závažnosť poškodenia na zdraví a predpokladaný vývoj následkov. Odškodnenie za bolesť patrí za vytrpenú bolesť, nie za budúcu (následnú) bolesť, ktorá sa odškodňuje v rámci nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2008 sp. zn. 5 Cdo 119/2008). Pri posudzovaní vzniku nároku na bolestné je potrebné brať do úvahy, v ktorom okamihu poškodený bolesť vytrpel. Nie je možné brať do úvahy až okamih, keď možno zdravotný stav poškodeného považovať za ustálený, pretože uvedené platí pre vznik nároku na SSU. Zo žalobkyňou predloženej zdravotnej dokumentácie, lekárskeho posudku, zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie F. B. a aj z vyjadrenia Z. S. N. v znaleckom posudku mal súd preukázané, že žalobkyňa všetky bolesti, spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením a odstraňovaním jeho následkov vytrpela v roku 2013, z toho dôvodu žalovaná poskytla žalobkyni plnenie vo výške 8 533 eur, keďže hodnota jedného bodu pre rok 2013 bola ustanovená vo výške 16,10 eura. Na základe uvedeného súd žalobu žalobkyne v tejto časti aj čo sa týka príslušenstva zamietol tak, ako je uvedené vo výroku III. rozsudku. Žalobkyňa pri uplatňovaní nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia k žalobe pripojila ako listinný dôkaz lekárske posudok o sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaného Z. A. K., posudzujúcim lekárom oddelenia úrazovej chirurgie U. J. A. Q. S. a Z. A. C., primárom oddelenia zo dňa 1.10.2014, na základe ktorého bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené vo výške 1 350 bodov za položky č. 334, 2x 393a, 396a a 432b. Súd návrhu žalobkyne následne vyhovel a nariadil kontrolné znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou F. B., s.r.o. E.. Znalci tejto znaleckej organizácie stanovili celkové bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia somatických následkov u žalobkyne na počet 1430 bodov, a to položkou 432a, plošné jazvy plnené súhrnne 30 bodov, položkou č. 333, stuhnutie úplné pravého lakťového zhybu v nepriaznivom postavení 300 bodov + 300 bodov po zvýšení a položkou 323b. Stav po porušení panvového kruhu, vrátane zmien na pravom stehne 400 bodov + 400 bodov po zvýšení. K správnosti záverov lekárskeho posudku o hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia MUDr. A. C. znalci uviedli, že položky 334, 393a, 396a a 432b sú zaradené nesprávne a k odbornému vyjadreniu znaleckej organizácie U.k uviedli, že nesúhlasia so zaradením položky 334, 393a, 432b a súhlasia s nezaradením položky 396. Súd mal preukázané, že znalci znaleckej organizácie, ako to vyplýva z kontrolného znaleckého posudku a z výpovede znalca Z. C., znalecký posudok vypracovali po celkovom klinickom vyšetrení žalobkyne a až tak bolo stanovené bodové ohodnotenie SSU. Klinické vyšetrenie spočívalo v osobnom vyšetrení poškodenej troma lekármi, zabezpečením röntgenových snímok, vyšetrením magnetickou rezonanciou, posúdením následkov po zlomenine panvy pomocou majeedovho skóre (celosvetovo uznávaný dotazník) pre hodnotenie funkčných následkov pacientov po ťažkom poškodení panvy. Na základe uvedeného súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne v dôsledku ťažkého ublíženia na zdraví dňa 4.11.2013, tak vychádzal z hodnotenia SSU žalobkyne znaleckým posudkom vypracovaným súdom ustanovenou znaleckou organizáciou F. B., s.r.o. E. zo dňa 28.2.2018. Na základe uvedeného kontrolného znaleckého posudku žalobkyni tak vznikol nárok na náhradu za sťaženie spoločenského

uplatnenia vo výške 23.566,40 eura (1430 bodov x 16,48 eura). Z tejto sumy žalovaná uhradila žalobkyni čiastku 20.600,- eur, preto súd uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni titulom náhrady za SSU sumu 2.966,40 eura tak, ako je uvedené vo výroku II. rozsudku. Žalobkyňa si zmenou žaloby zo dňa 27.9.2018 uplatnila z titulu 50 % zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 11 783,20 eura (50 % z 23 566,40 eura). Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. Jedným z faktorov na postup podľa tohto zákonného ustanovenia je teda uznanie invalidity. Opierajúc sa o názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/212/2010 súd zdôrazňuje, že podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. už uznanie invalidity je dôvod hodný osobitného zreteľa pre zvýšenie SSU, čo znamená, že aj keby žiaden iný dôvod na zvýšenie SSU neexistoval, postačuje samotná invalidita poškodeného a je na úvahe súdu, ako vyhodnotí následky úrazu na poškodenú a ich vplyv na jej ďalší život. Súd mal preukázať, že žalobkyňa bola uznaná za invalidnú z dôvodu, že má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 60 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Žalobkyňa úraz utrpela v produktívnom veku, kedy pracovala ako šička. Úraz mal pre žalobkyňu trvalé následky, jej zdravotný stav sa nemení, je predpoklad jeho zhoršovania a následky s tým spojené žalobkyňu negatívne ovplyvňujú vo všetkých sférach života. Výpovedami svedkov bolo preukázané, že žalobkyňa je limitovaná v samoobslužných činnostiach a preto potrebuje pomoc inej osoby. Je hendikepovaná vo všetkých aspektoch pracovného uplatnenia, v spoločenskom a kultúrnom živote, v osobnom živote, vo svojich záľubách a koníčkoch. Nechodí do spoločnosti, je sociálne izolovaná. Na námietky žalovanej súd poukazuje tiež na Ústavu SR, podľa ktorej všetci občania sú si rovní, a preto nemožno vzhliadať na to, či je niekto vrcholový športovec alebo tzv. celebrita, keďže každý občan má nárok, aby pri splnení objektívnych skutočností dosiahol maximálne zvýšenie SSU, keď iný pohľad by znamenal porušovanie základných ľudských práv žalobkyne, ktorej nemôže byť na neprospech, že má záujem pracovať či integrovať sa do spoločnosti (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.6.2018, sp. zn. 3Cdo/209/2017). Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobkynine poškodenie zdravia a jeho dopady sťažujúce možnosti uspokojovania jej životných potrieb a jej spoločenského uplatnenia predstavujú závažný prípad, v ktorom základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia nemôže byť dostatočným odškodnením. S prihliadnutím na výsledkami dokazovania preukázanú existenciu okolností hodných osobitného zreteľa súd pristúpil k zvýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa citovaného zákonného ustanovenia. Vzhľadom na individuálne okolnosti prípadu súd dospel k záveru, že primeraným je zvýšenie tejto náhrady o 20 % a preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia na sumu 4 713,40 eura tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku. Žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobkyne uplatneného zmenou žaloby zo dňa 19.3.2018, a to jej rozšírením o sumu 1 318,40 eura titulom základného SSU a o sumu 659,20 eura titulom 50 %-ného zvýšenia SSU. Uviedla, že je nepochybné a vyplýva to aj z ustálenej judikatúry, že v prípade SSU plyní výlučne subjektívna premlčacia doba, a to od ustálenia zdravotného stavu, nie od vydania znaleckého, prípadne kontrolného znaleckého posudku. Čo sa týka žalovanou vznesenej námietky premlčania ohľadom nároku žalobkyne uplatneného zmenou žaloby zo dňa 19.3.2018, súd je toho názoru, že táto nie je dôvodná. V čase podania žaloby mala žalobkyňa lekársky posudok o sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaného Z. A. K., posudzujúcim lekárom oddelenia úrazovej chirurgie U. J. A. Q. S. a Z. A. C., primárom oddelenia zo dňa 1.10.2014, na základe ktorého bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotenú vo výške 1 350 bodov. V znaleckom posudku znaleckej organizácie F. B. bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotenú vo výške 1 430 bodov. Uvedený znalecký posudok súd právnomu zástupcovi žalobkyne doručil dňa 12.3.2018. Na podklade tohto kontrolného znaleckého posudku žalobkyňa písomným podaním zo dňa 19.3.2018 podala návrh na rozšírenie žaloby z titulu základu sťaženia spoločenského uplatnenia o 80 bodov a z titulu 50 % zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 40 bodov. Zmena žaloby sa dotýka iba výšky uplatneného nároku, a to vzhľadom na závery kontrolného znaleckého posudku, nie však nároku samotného uplatneného žalobou. Žalobkyňa zmenou žaloby neuplatnila žiaden nový nárok, ale iba to, čo od začiatku konania predstavovalo predmet konania. Žalobkyňa sa o celej škode na zdraví titulom SSU teda dozvedela až dorúčením znaleckého posudku dňa 12.3.2018 a týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V konaní teda nejde zo strany žalobkyne o uplatňovanie premlčaného práva. Ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 5, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnila dňa 14.10.2014 u žalovanej z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia spolu 30 983 eur v zmysle zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť

a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Dňa 30.12.2014 žalovaný plnil tento nárok za bolestné vo výške 8 533 eur. Nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia uspokojený nebol. Žalobná pohľadávka za bolestné predstavovala sumu 202 eur s 5,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 31.12.2014 (nasledujúci deň od oznámenia o plnení dňa 30.12.2014) do zaplatenia a za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 22 248 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.1.2015 (3 mesiace a 15 dní do uplatnenia dňa 14.10.2014) do zaplatenia. Súd v časti úroku z omeškania z istiny 202 eur žalobu žalobkyne zamietol z dôvodov uvedených v bode 59 odôvodnenia rozsudku. Dňa 2.9.2015 žalovaná plnila žalobkyňu z titulu SSU sumu 20 600 eur. Žalobkyňa z tohto plnenia vyčíslila 5,05 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 20 600 eur od 29.1.2015 do 2.9.2015, čo predstavuje 615,63 eura. Súd je toho názoru, že do omeškania s plnením sa žalovaná dostala uplynutím 3 mesiacov a 15 dní od uplatnenia nároku žalobkyňou, teda dňom 29.1.2015. Preto súd podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňu úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z náhrady za SSU zo sumy 20 600 eur sumu 615,63 eura za obdobie od 29.1.2015 do 2.9.2015 a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z náhrady za SSU zo zvyšnej sumy 2 966,40 eura od 29.1.2015 do zaplatenia. Je zrejmé, že žalobkyňa uplatňuje úroky z omeškania s plnením peňažného dlhu priznaného jej síce rozhodnutím súdu, ktorým jej ale bola priznaná náhrada škody na zdraví pozostávajúca zo základného SSU. Nejde teda o prípad priznania mimoriadneho odškodnenia za SSU. Súd uložil žalovanej zaplatiť na účet Okresného súdu Svidník sumu 1 499,16 eura, ktorá pozostáva z priznanej znaleckej odmeny za znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou F. B., s.r.o. vo výške 1 305,98 eura, z priznanej odmeny za výsluch znalca Z.. Q. C. na pojednávaní dňa 4.12.2018 vo výške 117,67 eura a znalca Z.. S. N. na pojednávaní dňa 4.12.2018 vo výške 75,51 eura, to všetko vyplatené zo štátnych finančných prostriedkov tak, ako je uvedené vo výroku IV. rozsudku (obdobný spôsob odôvodnenia ako v bode 78).

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto konaní súd zobral do úvahy výsledok sporu v tom, že žalobkyňu bolo priznané bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, výška ktorých závisela od znaleckého dokazovania a nakoniec aj od úvahy súdu. Z týchto dôvodov súd priznal žalobkyňu vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %, tzn. z prísudku, teda zo súm, ktoré boli žalobkyňu priznané.

7. Proti rozsudku včas podali odvolanie žalobkyňa, ako aj žalovaná.

8. Žalobkyňa podala odvolanie voči III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, a to z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku s tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie hodnoty bodu pre určenie výšky z titulu bolestného, a to z dôvodu, že k ťažkému ublíženiu na zdraví žalobkyne v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou došlo dňa X.XX.XXXX. Podľa správy ošetrujúceho lekára zo dňa 11.11.2014 je zrejmé, že skutočný stav nevyhnutného liečenia následkov úrazu u žalobkyne trval od X.XX.XXXX do 11.11.2014. Pre rok 2014 bola určená výška náhrady za bolesť a SSU za 1 bod 16,45 eura, pričom žalovaná plnila žalobkyňu bod z hodnotou 16,10 eura. Vychádzajúc z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., názor súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala všetky bolesti utpieť len v roku 2013, a preto rok 2013 je rozhodujúci pre určenie hodnoty bodu, je nesprávnym právnym posúdením. Druhým odvolacím dôvodom žalobkyne bolo, že nesprávne právne posúdenie výšky uplatneného práva na náhradu škody z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je z pohľadu súdu prvej inštancie iba 20 %. Z ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. vyplýva, že v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. Mimoriadne zvýšenie odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia je aplikovateľné v prípadoch, kedy je zrejmé, že poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé následky na život poškodeného pre uspokojenie jeho potrieb a pre plnenie úloh vyplývajúcich z jeho spoločenského postavenia. Úraz žalobkyne sa stal v jej produktívnom veku, pričom na následky úrazu sa stala invalidnou, hendikepovanou a s pomocou potreby inej osoby. U žalobkyne boli potvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa. Znalecká organizácia potvrdila, že trvalé následky u žalobkyne vznikli v príčinnej súvislosti s úrazom zo dňa 4.11.2013, pričom následky po úraze sú trvalého charakteru a možno očakávať progresiu rozsahu trvalých následkov. Žalobkyňa pracovala ako šička, pričom následku úrazu došlo u žalobkyne k nezvratnej zmene života. Následkom úrazu utrpela trvalé následky, a to okrem iného aj na pravej ruke, a tým ako praváčka je hendikepovaná vo všetkých pracovných samoobslužných

činnostiach. Zdravotný stav žalobkyne, ktorý ju obmedzuje vo všetkých prácach jej spôsobuje psychické problémy. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa je limitovaná v samoobslužných činnostiach, a preto potrebuje pomoc inej osoby.

9. Voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala včas odvolanie aj žalovaná, a to proti výroku I., II., IV., V. a VI., a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvou odvolacou námietkou žalovanej bola skutočnosť, že napriek jednoznačným výsledkom dokazovania ohľadne položky č. 396a pripustil súd prvej inštancie návrh žalobkyne na kontrolné znalecké dokazovanie, a to zjavne iba základe ňou tvrdeného odborného vyjadrenia Z. F., ktoré v konaní vôbec nebolo predložené, pričom zároveň žalovanej vôbec nebolo umožnené sa s predmetným názorom Z. F. oboznámiť a k týmto novým skutočnostiam sa vyjadriť. Súd prvej inštancie následne nariadil tzv. kontrolné znalecké dokazovanie, a to bez toho, aby žalovanej umožnil uložiť otázky ustanovenej znaleckej organizácii. Súd prvej inštancie rovnako v rozpore s ust. § 253 ods. 2, ods. 3 CSP neuložil žalobkyni povinnosť zložiť preddavky na trovy znaleckého dokazovania napriek tomu, že žalovanej nie je známe, že by v priebehu konania bolo žalobkyni súdom priznané oslobodenie od súdneho poplatku. Zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov totiž neznamená, že žalobca nie je povinný hradieť trovy dôkazu. Druhou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že došlo k premlčaniu nároku na SSU. Žalovaná zastáva názor, že súd prvej inštancie pochybil, keď vyslovil, že nárok žalobkyne na SSU uplatnený zmenou žaloby dňa 19.03.2018, a to jej rozšírením o sumu 1.318,40 eura (80 bodov x 16,48 eura/ bod) titulom základného SSU a o sumu 569,20 eura (40 bodov x 16,48 eura/bod) titulom 50 % - ného navýšenia SSU premlčaný nie je, čo odôvodnil tým, že žalobkyňa sa o celej škode na zdraví titulom SSU dozvedela až doručením znaleckého posudku dňa 12.03.2018 a týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K tejto odvolacej námietke poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/2614/2011, v ktorom sa okrem iného uvádza, že hmotnoprávne účinky zmenenej žaloby nastávajú až dňom, keď došla súdu takáto zmena žaloby, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/2166/2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, že ak je žaloba rozšírená až po skončení behu premlčacej doby na uplatnenie nároku, nemožno nárok (ak vznesená námietka premlčania) v rozsahu tohto rozšírenia priznať, taktiež na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1952/2012 zo dňa 31.10.2013, v ktorom sa okrem iného uvádza, že pri nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia môže dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacej doby len v tej výške, v akej bol nárok uplatnený; v rozsahu, v akom bola žaloba rozšírená až po skončení behu subjektívnej premlčacej doby, nemožno nárok v rozsahu tohto rozšírenia priznať, ak je vznesená námietka premlčania. Podľa názoru žalovanej je nepochybné a vyplýva to aj z judikatúry, že v prípade SSU plynie výlučne subjektívna premlčacia doba, a to od ustálenia zdravotného stavu, nie od vydania znaleckého, príp. kontrolného znaleckého posudku. Taktiež poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 384/2015 zo dňa 16.09.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza, že pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodujúci deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby poškodeného nie je teda viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku alebo lekárskej správy dozvie bodové ohodnotenie svojej ujmy. Treťou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že súd prvej inštancie neoprávnene zvýšil SSU, a to v rozsahu 20 %, teda o sumu 4.713,40 eura. Hoci sa žalobkyni v dôsledku úrazu možnosti jej uplatnenia v niektorých sférach jej života zúžili, čo napokon vyplýva aj z výpovedi znalcov, nie je zo života vyradená v mimoriadnom rozsahu. Poukázala zároveň na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2015 zo dňa 23.02.2017, v ktorom sa okrem iného uvádza, že v prípade mimoriadneho zvýšenia náhrady za zvýšenie spoločenského uplatnenia je súd viazaný zákonom stanovenou maximálnou hranicou zvýšenia, vyjadrenou 50 % základného bodového ohodnotenia. Táto skutočnosť je daná len v prípadoch osobitného zreteľa, keď súdna prax dospela k záveru, že uznanie invalidity v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je jedným, nie však jediným prípadom osobitného zreteľa. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality. Tento princíp vyžaduje, aby existoval vzťah primeranosti medzi primeranou výškou náhrady a spôsobenou ujmom. Taktiež žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/171/2017 zo dňa 11.04.2018, v ktorom sa okrem iného uvádza, že je teda zrejmé, že na hornej hranici, teda vo výške 50 % by mali byť

odškodňované iba najzávažnejšie prípady, z ktorých obmedzenie sťaženia spoločenského uplatnenia je na hornej hranici, teda na hranici smerom k úplnej strate akéhokoľvek spoločenského uplatnenia vo všetkých sférach. Štvrtou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že súd prvej inštancie pochybil, keď zaviazal žalovanú uhradiť úroky z omeškania, pričom nesprávne aplikoval špeciálne ustanovenie zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poukázal na ust. § 11 ods. 6, § 11 ods. 8 a § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Podľa názoru žalovanej, pokiaľ si žalovaná splnila svoju zákonnú povinnosť a poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť plnenie (§ 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z.). Keďže si žalovaná povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 písm. b) predmetného zákona splnila, nebola povinná platiť poškodenému úroky z omeškania. Podľa názoru žalovanej, žalovaná sa dostane do omeškania s plnením náhrady škody až vtedy, ak po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, nevyplatí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi. K uvedenému však v súčasnosti nedošlo. Zároveň v tomto poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/151/2016 zo dňa 16.06.2016, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/838/20104, ako aj Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/171/2017 zo dňa 11.04.2018. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalovaná si splnila svoju zákonnú povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení, a preto sa nemohla dostať do omeškania. Piatou odvolacou námietkou žalovanej bola skutočnosť, že významnou okolnosťou pre určenie trov konania je správanie žalobkyne, ktorá si nárok na zvýšenie SSU neuplatnila v súlade so zákonom a podľa žalovanej bol aj predmetný nárok na súde uplatnený predčasne. Navyše žalobkyňa ani nepredložila všetky podklady potrebné na posúdenie predmetného nároku. Z vyššie uvedené dôvodu žalovaná požadovala uplatniť ust. § 257 Civilného sporového poriadku a takto zohľadniť dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Žalovaná sa následne písomne vyjadrila k odvolaniu žalobkyne, v ktorom uviedla, že z ust. § 9 ods. 1 veta druhá zákona č. 437/2004 Z.z. jednoznačne vyplýva, že pri určovaní bodového ohodnotenia bolesti sa hodnotí akútna fáza bolesti bez ohľadu na to, kedy je lekárske posudok vykonaný. Aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.07.2008 sp. zn. 5Cdo/119/2008 vyplýva, že odškodnenie za bolesť patrí za vytrpenú bolesť, nie za budúcu, následnú bolesť, ktorá sa odškodňuje v rámci nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Okamih vzniku škodovej udalosti teda nemusí byť totožný s okamihom odškodňovanej bolesti, pričom žalovaná poukázala na to, že pri posudzovaní vzniku nároku na bolestné je potrebné brať do úvahy, v ktorom okamihu poškodená bolesť vytrpela. Nie je možné brať do úvahy až okamih, keď možno zdravotný stav poškodenej považovať za ustálený, pretože uvedené platí pre vznik nároku na SSU. Zo žalobkyňou predloženej zdravotnej dokumentácie a lekárskeho posudku vyplýva, že žalobkyňa všetky bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením a odstraňovaním jeho následkov vytrpela v roku 2013. Tento záver vyplýva aj zo znaleckého posudku č. X/XXXX znaleckej organizácie F. B., s.r.o. zo dňa 28.02.2018. S poukazom na tieto skutočnosti žalobkyňa pri hodnotení bolestného prináležala hodnota bodu vo výške 16,10 eur platná pre rok 2013, kedy žalobkyňa vytrpela akútnu fázu bolesti. Pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol nárok žalobkyne na doplatenie sumy vo výške 202,- eur, považuje žalovaná v tejto časti za správny. V skutočnosti o maximálnom možnom 50 % rozsahu navýšenia SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., žalovaná uviedla, že nárok v tomto rozsahu je vyhradený prípadom, kedy pre následky úrazu je poškodený takmer vyradený zo života a kedy jeho predpoklady k uplatneniu v spoločnosti sú takmer stratené a nie je schopný sám sa obslužiť. Žalovaná nespochybnila, že v dôsledku nehody došlo k zásahu do dovedejšieho života žalobkyne, avšak v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov už samotné základné odškodnenie za SSU je spôsobilé odškodniť preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodenej. Posudkový lekár uviedol, že žalobkyňa môže vykonávať prácu ľahšieho charakteru, a teda ani v tomto smere nie je úplne vylúčená zo života. Žalovaná nespochybňuje, že žalobkyňa je obmedzená v samoobslužných a domácich činnostiach, rozhodne však z nich nie je úplne vylúčená. Z bežného života je možné pozorovať mnohé príklady ľudí, ktorí majú po úraze fixovanú alebo nefunkčnú dominantnú končatinu, pričom sa za pomerne krátky čas naučia robiť samoobslužné činnosti druhou rukou.

11. K odvolaniu žalovanej zaujala písomné stanovisko žalobkyňa, ktorá uviedla, že k nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie ohľadne nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania, žalovaná zavádzajúco tvrdí, že žalobkyňa voči znaleckému posudku Z.. S. N., nemala námietky. Poukazuje na skutočnosť, že znaleckému posudku vypracovaného znalcom Z.. N., mala námietky aj samotná žalobkyňa a rovnako znalecký posudok znalca Z.. N., nebol vypracovaný v zmysle ust. § 207 CSP, keď Z.. C., člen znaleckej organizácie F. B., s.r.o. na pojednávaní potvrdil, že ak by znalec Z.. N. postupoval

tak, ako má znalec postupovať pri vydávaní znaleckého posudku, nebolo nutné kontrolné znalecké dokazovanie. Námieta premĺčania žalovanej nemá právne opodstatnenie z toho dôvodu, že premĺčacia doba začína plynúť dňom, keď sa poškodený o škode skutočne, nielen sprostredkovane dozvedel, t. j., kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu a rozsahu, ktorý možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde. Vznik škodovej udalosti je významný iba pri posudzovaní objektívnej premĺčacej doby. Začiatok plynutia subjektívnej doby môže byť rozdelený vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. V tomto žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/34/2011 zo dňa 26.02.2013, v ktorom sa okrem iného uvádza, že na podklade znaleckého posudku znalca došlo k rozšíreniu žaloby. Uvedená skutočnosť, teda vyššie bodové ohodnotenie bolestného, je len dôkazom toho, že žalobkyňa ako poškodená sa o celej škode v skutočnosti dozvedela až doručením znaleckého posudku, tzn., že až okamihom doručenia tohto posudku jej začala plynúť subjektívna premĺčacia doba v zmysle ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Taktiež poukázala na rozhodnutie vyslovené Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 21Co/34/2013 zo dňa 12.09.2013, z ktorého okrem iného uvádza, že právo na náhradu škody sa premĺči podľa ust. § 106 ods. 2 za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode (nielen o tom, že mu škoda vznikla, ale aj o tom, aký je rozsah škody) a dozvie sa o tom, kto za škodu zodpovedá. Nie je možné považovať nárok žalobcu uplatnený a zmenený v časti nad uplatnenú sumu pôvodnou žalobou za premĺčaný. Žalobkyňa v predmetnom konaní riadne pokračovala a zmenou návrhu len rozšírila žalobu a neuplatnila si žiaden nový nárok, ale iba to, čo od počiatku konania predstavovalo predmet konania. Preto vzhľadom na ust. § 112 Občianskeho zákonníka premĺčacia doba po dobu konania nebežala, ale spočívala. V tomto poukázala žalobkyňa na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/84/2014 zo dňa 19.03.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza, že pokiaľ žalobca v priebehu konania v súlade so závermi znaleckého posudku rozšíri žalobu, neuplatnil podaním žiaden nový nárok, ale iba to, čo od začiatku konania predstavovalo predmet konania. Rovnaký právny názor bol vyjadrený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 5Co/206/2016 zo dňa 28.09.2017. K námietke žalovanej ohľadne práva na náhradu škody z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 predmetného zákona žalobkyňa uviedla, že určená náhrada na základe bodového ohodnotenia v znaleckom posudku nezahŕňa náhradu za nepriaznivé dôsledky pre životné úkony žalobkyne pre uspokojenie jej životných a spoločenských potrieb, keď úraz utrpela v produktívnom veku pri plnej pracovnej schopnosti. V produktívnom veku na následky úrazu sa stala invalidnou, hendikepovanou a s potrebou pomoci inej osoby. K námietke žalovanej ohľadne priznaných úrokov z omeškania žalobkyňa uviedla, že z ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. vyplýva, že ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6 citovaného zákona, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, teda podľa ust. § 517 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti zdôraznila, že poisťovateľ sa s plnením tejto konkrétnej peňažnej povinnosti v prípade jej neplnenia riadne a včas, dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zákona č. 381/2001 Z.z. Dôsledky omeškania v súvislosti so samotnou povinnosťou poisťovateľa plniť, nie sú riešené ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. To rieši len dôsledky omeškania poisťovateľa v súvislosti s jeho povinnosťou začať a včas ukončiť šetrenie poistnej udalosti, a ani iným ustanovením tohto zákona. Pri omeškaní s plnením sa jedná o objektívnu zodpovednosť a nevyžaduje sa zavinenie. Čo sa týka úrokov z omeškania, žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/504/2013 zo dňa 04.11.2013, v ktorom sa okrem iného uvádza, že úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. sankcionujú len neskoré porušenie a vybavenie poistnej udalosti. Nezbatia však poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie, a to i v prípade, ak poisťovateľ povinnosti uvedené v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil včas (teda skončil prešetrenie poistnej udalosti alebo poskytol vysvetlenie o odmietnutí poistného plnenia). Rovnako poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/74/2016 z 19.09.2017, sp. zn. 20Co/158/2011 z 12.07.2012, sp. zn. 20Co/45/2012 a sp. zn. 20Co/66/2011, v ktorých sa uvádza, že ak poisťovateľ sa nestotožňuje s lekárskeým posudkom o výške bodového ohodnotenia, dostáva sa do omeškania, ak mu poškodený nijako nebráni preveriť správnosť bodového ohodnotenia a zbytočne preverenia odkladal. Rovnako poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/381/2009 z 24.08.2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, preto ak sa žalobca domáha aj úrokov z omeškania odo dňa, kedy žalovaná poskytla poistné plnenie, avšak neodôvodnene v krátenej výške, jeho nárok je opodstatnený. Čo sa týka trov konania, žalobkyňa uviedla, že požaduje 100 % náhradu trov konania z dôvodu, že konanie žalovaného bolo dôvodom podania žaloby, žalovaný plnil len čiastočne, a preto žalobkyňa nemala inú možnosť, ako podať žalobu na súd. Žaloba bola podaná dôvodne a výška plnenia závisela len od posúdenia súdu. Z tohto dôvodu má žalobkyňa nárok na 100 % náhradu trov konania.

12. K stanovisku žalobkyne k podaniu žalovaného zo dňa 27.06.2019, teda v replike žalobkyne táto uviedla, že rehabilitačná liečba trvala od XX.XX.XXXX do 11.11.2014. Uvedené vyplýva aj z lekárskeho posudku vystaveného posudzujúcim lekárom Z.. C., ako aj Z.. K. zo dňa XX.XX.XXXX. V tomto prípade by sa mala zohľadniť aj bolesť, ktorú vytrpela žalobkyňa pri rehabilitačnej starostlivosti. Bolesť je totiž ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečení alebo odstraňovaním jeho následkov. Zároveň uviedla, že vykonaným dokazovaním boli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, bolo preukázané, že žalobkyňa je hendikepovaná vo všetkých oblastiach života, že potrebuje pomoc inej osoby denne. Pomoc inej osoby potrebuje denne pri výkone osobnej hygieny, pri jedení, podávania si potravy pravou rukou do úst, pri akejkoľvek pracovnej činnosti. Na dôvody hodné osobitného zreteľa z medicínskeho hľadiska poukázal aj znalecký posudok znaleckej organizácie F. B., s.r.o. na str. 23 znaleckého posudku, kde uviedol, že trvalé následky vzniknuté v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou budú v budúcnosti progredovať, trvalé následky žalobkyňu ovplyvňujú vo všetkých aspektoch života, v osobnom, spoločenskom živote a vo všetkých aspektoch pracovného uplatnenia, pri chôdzi, pri vstávaní, nutnosť meniť polohu a pod.

13. K vyjadreniu žalobkyne zo dňa 16.07.2019 a zo dňa 18.07.2019 podala žalovaná odvolaciu repliku, v ktorej uviedla, že žalovaná ohľadne nároku žalobkyne na úroky z omeškania zotrváva na svojom stanovisku a poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017. Žalovaná zotrvala aj na stanovisku, že žalobkyňa uplatnený nárok na zvýšenie SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. nie je dôvodný z dôvodu, že existencia výnimočného prípadu hodného mimoriadneho zreteľa u žalobkyne nebola preukázaná. Poukázal na priznanie zvýšenia SSU v rozsahu 35 % rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/151/2018 zo dňa 20.06.2019 pri dopravnej nehode u mladého človeka vo veku 36 rokov, ktorému bola amputovaná pravá dolná končatina v stehne. Stanovenie rozsahu zvýšenia SSU musí mať isté hranice a musí zachovať istý racionálny vzťah k úrovni bodového ohodnotenia jednotlivých následkov poškodenia zdravia i jeho peňažnému vyjadreniu a tiež rešpektovať požiadavku porovnateľnosti s inými podobnými prípadmi tak, aby nebol prejavom ľubovôle. Žalobkyňa na rozdiel od iných vyššie uvádzaných prípadov utrpela škodu na zdraví pri dopravnej nehode vo veku 53 rokov, t. j. v pred dôchodkovom veku. Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo/142/2018 zo dňa 19.06.2019, že zvýšenie SSU v rozsahu 50 % napriek tomu, že pri dopravnej nehode poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví vo veku 37 rokov, pričom tento nie je nesebestačný, iba potrebuje pomoc s niektorými činnosťami, vie sa samostatne pohybovať a nie je vylúčený z rodinného života, bolo priznanie zvýšenia SSU v rozsahu 50 % neadekvátne.

14. Zvyšné odvolacie repliky a dupliky sporové strany nevyužili.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne a ani odvolanie žalovanej nie sú dôvodné.

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

17. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobkyne a žalovanej, odvolací súd uvádza nasledovné.

18. Súd prvej inštancie správne priznal žalovanej bodové ohodnotenie za bolestné vo výške 16,10 eura pre kalendárny rok 2013, a to z dôvodu, že v zmysle ust. § 9 ods. 1 veta druhá zákona č. 437/2004 Z.z., pri určovaní bodového ohodnotenia bolesti sa má hodnotiť akútna fáza bolesti bez ohľadu na to, kedy je lekársky posudok reálne vydaný. Odškodňuje sa totiž vytrpená bolesť, nie tzv. budúca a následná

bolesť, ktorá už spadá pod náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Tu odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/119/2008 z 30.07.2008. Je síce zrejmé, že žalobkyňa podstúpila aj následnú rehabilitačnú liečbu v nasledujúcich rokoch, avšak akútna fáza pretrpanej bolesti nastala v rozhodnom kalendárnom roku 2013.

19. Súd prvej inštancie taktiež správne posúdil nárok žalobkyne uplatnený podľa ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o nároku žalobkyne na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, keď žalobkyni priznal 20 % navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. V tejto veci súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, okrem iného zistil aj skutočnosť, že žalobkyňa bola uznaná za invalidnú z dôvodu, že má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 60 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, úraz žalobkyne bol v produktívnom veku, pričom táto vykonávala manuálnu prácu ako šička. Rovnako v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v rámci znaleckého dokazovania preukázané, že následky u žalobkyne po úraze sú trvalého charakteru a odborníci očakávajú progresiu rozsahu týchto trvalých následkov. Z tohto pohľadu je možno hodnotiť, že u žalobkyne nastalo poškodenie zdravia, ktorého dopady jej sťažujú možnosť uspokojovania jej životných potrieb a spoločenského uplatnenia a jedná sa o závažnejší prípad, pre ktorý základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia sa javí ako nedostatočné. Vzhľadom na individuálne okolnosti tohto prípadu, súd prvej inštancie správne dospel v rámci svojej sudcovskej úvahy k zvýšeniu tejto náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 20 %. Aj NSSR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.6.2018 konštatoval, že úvaha súdu v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. nie je celkom voľná, lebo právny predpis ju usmerňuje tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na základnú výmeru odškodnenia a tiež hľadiská, ktoré treba mať na zreteli. Pokiaľ zákon stanovuje rozpätie prípustného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (až o 50 %), je nepochybné, že rozsah zvýšenia tejto náhrady musí byť diferencovaný. Diferenciácia rozsahu zvýšenia tejto náhrady musí vystihovať individuálne okolnosti každého prípadu. V reálnom živote sa vyskytujúce rozdiely v osobnosti človeka, v jeho individuálnych potrebách, životnom zameraní, v miere jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach života, ako aj odlišnosti v miere závažnosti poškodenia zdravia a intenzite obmedzenia poškodeného sa nevyhnutne musia prejaviť aj v diferencovanom prístupe k zvýšeniu tejto náhrady. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. sa teda neobmedzuje len na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodeného v spoločnosti (v kultúrnej, umeleckej, športovej a podobnej sfére života), ale je opodstatnené aj v prípadoch ďalších, v ktorých to odôvodňujú individuálne okolnosti zistené vykonaným dokazovaním. V praxi všeobecných súdov ide o okolnosti najrozmanitejšej povahy, ktoré môžu, avšak nemusia odzrkadľovať mieru spoločenského angažovania sa poškodeného pred škodovou udalosťou (obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 8 Cdo 142/2018). Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 464/2015 vyplýva, že súd musí dbať na to, aby priznaná výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality. Tento princíp vyžaduje, aby existoval vzťah primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmom. Napriek stupňu poškodenia zdravia žalobkyne nejde v jej prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Na základe uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie pri stanovení zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 20 % zachoval zásadu primeranosti a svoje právne úvahy, podložené výsledkami vykonaného dokazovania, náležite odôvodnil.

20. Čo sa týka namietaných procesných pochybení súdu prvej inštancie ohľadne vypracovania kontrolného znaleckého posudku, resp. možnosti polozenia otázky pri kontrolnom znaleckom posudku súdom ustanovenému znalcovi, k uvedenému odvolací súd uvádza, že kontrolný znalecký posudok je štandardný dôkazný prostriedok, pričom jedna zo sporových strán takéto kontrolné znalecké dokazovanie navrhne a súd sa s týmto návrhom stotožní, nedochádza ustanovením znalca pre vypracovanie kontrolného znaleckého posudku k porušeniu práva na spravodlivý proces u sporovej strany. Aj v danej veci, práve naopak, došlo na základe kontrolného znaleckého posudku k takému skutkovému zisteniu, že prechádzajúce znalecké posudky neboli vypracované riadne a došlo k pochybeniam znalcov pri ich vypracovaní z toho dôvodu, že pri nich nebol zisťovaný komplexný zdravotný stav žalobkyne. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd konštatuje, že nešlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces u žalovanej z dôvodu, že odvolací súd u súdu prvej inštancie nevzhliadol žiadne procesné pochybenia počas vykonávaného dokazovania tak, ako ich namietala žalovaná. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že namietané konanie súdu nenapĺňa znaky porušenia práva odvolateľa na spravodlivý proces aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

21. Čo sa týka žalovanou vznesenej námietky premlčania nároku žalobkyne uplatneného zmenou žaloby zo dňa 19.03.2018, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa predmetnou zmenou žaloby neuplatnila žiaden nový nárok, ale iba to, čo od začiatku konania predstavovalo samotný predmet konania. Tu odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 21Co/84/2014. Odvolací súd má za to, že pokiaľ žalobkyňa v priebehu konania v súlade so závermi znaleckého posudku (vyhotoveného v prebiehajúcom konaní) rozšíri žalobu, neuplatňuje takýmto podaním žiaden nový nárok, ale uplatňuje iba to, čo od začiatku konania predstavovalo samotný predmet konania.

22. Námietka žalovanej smerujúca k priznaným úrokom z omeškania je taktiež nedôvodná, keďže žalobkyňa patria aj úroky z omeškania v zmysle ňou citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a ich priznanie odvolací súd považuje za dôvodné. Právo žalobkyne na úroky z omeškania jednoznačne vyplývajú z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom predmetný nárok súdna prax bez väčších polemík priznáva. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Bratislave v rozsudku pod sp. zn. 6Co/504/2013 zo dňa 4.11.2013, kde v odôvodnení tohto rozhodnutia predmetný súdu uviedol, že úroky z omeškania podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 6 predmetného zákona sankcionujú len neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti. Nezobia však poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie, a to i v prípade, ak poisťovateľ povinnosti uvedené v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil včas, teda skončil prešetrenie poisťnej udalosti alebo poskytol vysvetlenie o odmietnutí poisťného plnenia. Rovnaký právny názor vyslovil aj Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn. 11Co/74/2016 z 19.9.2017 a taktiež pod sp. zn. 20Co/158/2011 z 12.7.2012 a 20Co/45/2012, ako aj 20Co/66/2011. V týchto rozhodnutiach sa okrem iného uvádza, že ak poisťovateľ sa nestotožňuje s lekárskeho posudkom o výške bodového ohodnotenia, dostáva sa do omeškania, ak mu poškodený nijako nebráni preveriť správnosť bodového ohodnotenia a zbytočne preverenie odkladal.

23. Rovnako správne rozhodol súd prvej inštancie o priznaní trov konania, keď konštatoval, že žalobkyňa bolo priznané bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, výška ktorých závisela od znaleckého dokazovania a takisto od úvahy súdu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie priznal žalobkyňa vo vzťahu k žalovanej 100 % náhradu trov konania z prísudku, teda zo súm, ktoré žalobkyňa reálne boli súdom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia priznané. Odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre žalovanou navrhované použitie ust. § 257 CSP, ktorá jeho použitie odôvodňovala tým, že v priebehu konania bol zaznamenaný pozitívny postoj žalovanej k sporu, keď časť pohľadávky žalobkyňa vyplatila a zároveň skutočnosť, že podľa názoru žalovanej samotná žaloba žalobkyňou bola podaná predčasne. Tak ako už odvolací súd vyššie konštatoval, z dôvodu, že po prešetrení poisťnej udalosti a uplynutí lehoty 3 mesiacov a 15 dní, žalovaná neplnila z tejto poisťnej udalosti žalobkyňa, nemožno hodnotiť, že by žaloba podaná žalobkyňou bola podaná predčasne a čo sa týka pozitívneho postoja žalovanej v konaní a vyplatenia časti uplatnenej pohľadávky samotnou žalobkyňou, táto skutočnosť nie je spôsobilá privodiť uplatnenie a použitie § 257 Civilného sporového poriadku. Žalovaná napriek vypracovaniu niekoľkých znaleckých posudkov a kontrolnému znaleckému dokazovaniu neuznala oprávnenosť nároku žalovanej čo do titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, resp. titulu navýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom tento svoj postoj nezmenila ani v priebehu odvolacieho konania. Z týchto dôvodov odvolací súd nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP.

24. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom tak odvolanie žalovanej, ako aj odvolanie žalobkyne bolo vyhodnotené ako nedôvodné, preto nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán sporu.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).